

одъръ, закри лице въ кръстосанитѣ си рѣце, въздъхна дълбоко. Ала сънь не можеше да слѣзе надъ морнитѣ му очи. Сърдцето му биеше бавно и тежко, сякашъ камъкъ легналъ въ гърдитѣ му. Той се обърна по грѣбъ, заби очи въ низкия таванъ на мъничката стая. Наоколо му плуваше като ясна мъгла свѣтлика на месеца, прозорчето се изрѣзваше въ прозраченъ и чистъ гълъбовъ цвѣтъ.

Тъмни и опасни мисли плъзнаха като съскащи змии, промъквайки се коварно срѣдъ чародейството на майската нощъ. Людетѣ говорѣха за травнина и десетъкъ, за суша, за студъ, посѣви, а младостъта пѣше своя пламналъ зовъ. Една година имаше плодородие, другата наставаше гладъ, грижитѣ нѣмаха край, родени заедно съ човѣка, тѣ свършваха само предъ прага на тъмния влаженъ гробъ. Нима той, Добромиръ, слабъ и безпомощенъ човѣкъ, можеше да унищожи злото въ свѣта? Нима желанието му не бѣ тѣй безумно, както желанието на детето да докосне далечнитѣ звезди?

Преди колко стотици години попъ Богомилъ бѣ надалъ своя огненъ викъ? Колко негови следвачи бѣха загинали на клади и бесилки? И свѣтътъ си бѣ все сѣщия: силниятъ потискаше слабия, одарениятъ се издигаше надъ безликия. Ала слабиятъ и безликиятъ отъмъщаваше за неравенството съ най-страшно оръжие — злобата и лукавостъта. Тримата витязи Асѣновци бѣха вече станали прахъ. Докато Борилъ, другарьтъ на злото и измамата — бѣ живъ и здравъ, мощенъ и всевластенъ, облѣченъ въ пурпуръ, заграденъ съ хиляди склонени чела.

Не, нѣмаше край царството на злото. И пожертвованиятъ животъ на Добромира нѣмаше да го съкрати, нито да го премахне. Напраздно, напраздно той хлопаше съ голи юмуци по желѣзни порти. Безуменъ и пустъ щѣше да отмени неговиятъ подвигъ. Защото другитѣ, тѣзи, които се борѣха за правда и истина, въ сѣщото време се борѣха и за примамкитѣ на свѣта. Тѣ отричаха и хулѣха златото и земнитѣ суети, а искаха да подѣлятъ земитѣ на богатитѣ, да станатъ роби на Сатанаиля. Докато той, властниятъ боляринъ, надарениятъ съ имотъ и хубостъ,